

[Aksel Larsen.]

Omstændigheder finder vi, at det vilde være hensigtsmæssigt, om Staten raadede over en ganske betydelig Reserve af likvid Kapital, som kunde anvendes, efterhaanden som det krævedes, som kunde sættes ind for at regulere de økonomiske Forhold herhjemme, om fornødent sikre Kapitalinvesteringer i Produktionslivet, hvis saadanne ikke kunde skaffes paa anden Maade, og som under en eventuel Krise med paafølgende Massearbejdsløshed kunde anvendes til at iværksætte Arbejder for ogsaa paa den Maade at modvirke Krisens følger.

Der foreligger intet om, at vi i de Aar, der kommer, vil kunne regne med at raade over betydelige Beløb til de nævnte Formaal, hvis man ikke baandlægger dem nu i Penge- og Rigsdag til enhver Tid at afgøre, hvad disse Midler skulde bruges til; de kunde saa alt efter Regeringens og Rigsdagens Afgørelse Aar for Aar — hvis det skønnedes nødvendigt — bruges til en vis Afbetaling paa Reguleringskontoen, eller de kunde benyttes til de andre Formaal, jeg kort har strejft her.

Jeg finder, at en saadan Finanspolitik vilde være heldigst set ud fra ethvert Synspunkt, og jeg erkender, at det ikke er mig helt forklarligt, hvorfor den højtærede Finansminister saa ganske ubetinget vil bruge alle de Penge, der kan skræbes sammen i det kortest mulige Tidsrum, til saaledes at afbetale paa Reguleringskontoen.

Dette er sagt i Almindelighed; dette er sagt i Forbindelse med Bemærkningerne om Lovforslagets Tendens. Dertil kommer imidlertid, at Lovforslaget gaar et Skridt videre. Det inkluderer, at en Række Statsindtægter af delvis ekstraordinær og delvis ordinær Art ligeledes paa Forhaand i en Aarrække frem i Tiden — jeg ser egentlig ingen Begrænsning — skal baandlægges til Afskrivning paa Reguleringskontoen; det drejer sig om Forbrugsafgifter, Krigskonjunkturkat m. v., og man har nu indføjet som noget nyt i Lovforslagets § 2, at man ogsaa vil overføre de Beløb, som er indestaaende i Nationalbanken som Indtægter af den bundne Opsparing, og forskellige Laan til Reguleringskontoen. Jeg finder, at det er en urimelig Vej og farlig Vej at gaa. Jeg bliver imidlertid nok nødt til at tilføje een Ting. Naar man automatisk

vil anvende væsentlige Statsindtægter, f. Eks. dem, der er nævnt i § 1 a.) — og det andrager, saa vidt jeg kan se af Bemærkningerne, omkring 203 Mill. Kr. aarlig, der altsaa skyldes Skatter — til Afbetaling paa Reguleringskontoen, vil det sige, at man berører Rigsdagen og Finansministeren disse Midler, og at man, hvis man har Brug for Midler til Driftsbudgettet, vil være henvist til at udskrive nye Skatter. Noget lignende kan formodentlig blive Tilfældet, hvis man overfører Provenuet eller en Del af Provenuet af den bundne Opsparing, Tvangslaanet o. s. v. til Reguleringskontoen. Man har naturligvis den Udvej i Nød og Betyrk senere at tage Beløbet fra Reguleringskontoen igen, men jeg er klar over, at hvis den Aand bliver ved at raade, som raader paa Bjerget nu, vil man være meget betænkelig ved at gaa den Vej og kun gøre det i yderste Nødsfald. Pengene skal imidlertid tilbagebetales dem, Staten har laant dem af. Det skal der skaffes Penge til Aar for Aar, og det maa jo, hvis der skal være Mening i det hele, være den højtærede Finansministers dybeste og inderste Hensigt at søge disse Penge tilvejebragt ved nye ekstraordinære Skatter. Jeg ser meget vel, at man taler om, at der eventuelt skal optages Laan til Dækning af Statens Forpligtelser, men her er man allerede opmærksom paa, at man ikke ved noget om, hvordan Laanemarkedet vil ligge til den Tid, og at det kan være betænkeligt at optage Laan, og Resultatet bliver, at det mest sandsynlige, hvis den nuværende Politik fortsættes, er, at man forsøger at skaffe Penge til Veje ved nye Skatter, og naar jeg ser hen til det sidste 1½ Aars Erfaring, maa vi i høj Grad befrygte, at det bliver nye indirekte Skatter. Det vil altsaa sige, at man, hvis man endelig mener, at det er saa ubetinget nødvendigt i hurtigt Tempo at faa afbetalt de 7½ Milliarder Kr. paa Reguleringskontoen, i Stedet for i Overensstemmelse med Professorudvalgets Betænkning, der desværre er lagt ind i de historiske Akter, at skaffe Pengene gennem en virkelig Eengangsskat, altsaa ved at angribe Krigstidens Formuestigninger, vil skaffe dem ved at udskrive Skat paa hele Befolkningen, og hvis man fortsætter, som man er begyndt, vil man gøre det paa en saadan Maade, at Skatterne vender den tunge Ende nedad. Man vil gøre det ved indirekte Skatter.

Det er ganske urimeligt at forsøge at løse Statens finansielle Problemer paa den Maade, og jeg gentager, at der efter vor Mening ikke foreligger nogen tvingende Nødvendighed for, at Afskrivningen paa Reguleringskontoen skal foregaa i det Tempo, og at det vil være langt mere rimeligt, om de